

[**Ministeren for handel, industri og søfart.**] standard, idet man tværtimod ville komme ned på en i hvert fald i forhold til andre lande lavere levestandard.

Det er heller ikke så svært i regeringens politik at finde eksempler på, at vi ikke har fulgt den fremgangsmåde at bevare ineffektiv virksomhed. Netop i forbindelse med behandlingen af vareforsyningsloven er det fra regeringens side blevet meddelt, at vi ønsker at ophæve brændselsrestriktionerne. Vi lader det billigere og mere effektive udenlandske brændsel, som oven i købet er på friliste, komme ind i landet og derved slå en ineffektiv, unaturlig dansk produktion i stykker. Nu indrømmer jeg, at vi samtidig gør os bestræbelser for, at nogen brunkulsproduktion kan opretholdes, men man vil også kunne se, når man undersøger sagen, at der er en naturlig mulighed for at producere brunkul her i landet i et vist omfang. I virksomheder, hvis brændselsbehov er af særlig karakter, og som har en særlig beliggenhed, vil denne form for indenlandsk brændsel kunne være endog billigere end udenlandsk brændsel. Men bortset herfra er netop brændselsrationeringens tilstundende ophævelse et bevis for, at vi foretrækker effektiv fremfor ineffektiv produktion, selvom det i det enkelte tilfælde kan medføre nogen forringelse af beskæftigelsen. Hele den store industriundersøgelse, som handelsministeriet har gennemført — den er ikke helt færdig endnu, men vil snart blive det —, går ud på at finde, hvor effektivitet er tilstede, hvor den ikke er tilstede, hvor den kan fremhjelpes, og hvor det må anses for håbløst at fremhjelpe den.

Jeg tror, at det, jeg har fremført her, godtgør, at vi fra regeringens side naturligvis følger de linier med hensyn til en effektiv produktion, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen gennem sine spørgsmål til mig efterlyste.

Jeg tror, det er rigtigt, når det ærede medlem i sine fortsatte tankebaner over det emne kommer ind på problemet om arbejdskraftens bevægelighed. Det bliver til syvende og sidst et spørgsmål om at føre det, som det ærede medlem med et slagord kalder „en offensiv beskæftigelsespolitik“. Det bliver et spørgsmål om at fremhjelpe bevægelighed indenfor arbejdsmarkedet, bevæge-

lighed mellem faglærte og ufaglærte, bevægelighed også lokalt med hensyn til flytning af arbejdskraften fra sted til sted. Jeg tror, det er det ærede medlem bekendt, at man fra fagforbundenes side, bl. a. fra det danske smede- og maskinarbejderforbund, har gjort sig virkelig positive og alvorlige anstrengelser helt på tværs af de sædvanlige lidt mere gammeldags fagforeningstraditioner for at fremkalde en sådan bevægelighed, men det vil være rigtigt, hvis det ærede medlem heroverfor indvender, at det ikke har været tilstrækkeligt, selvom man må anerkende, hvad der er sket.

Jeg har fornylig haft et møde med arbejdere og arbejdsgivere indenfor jern- og metalindustrien netop om dette problem, idet det forholder sig således, at der, samtidig med at der findes rigeligt med faglærte, har været mangel på visse arter af faglærte smede. Her skulle man synes, at der forelå en konkret opgave, som ved et samvirke mellem arbejdere og arbejdsgivere kunne løses. Jeg fandt i og for sig den bedste vilje hos begge parter, men man oplevede her det triste, at det syntes, som om problemets endelige løsning skulle ende i et lønspørgsmål.

Til trods for at man fra industriens side fremhævede det nationaløkonomisk afgørende vigtige i, at denne bevægelighed kom tilstede, især ved indsættelse af arbejdsmænd på visse poster i fabrikkerne, kunne man dog ikke komme over visse lønkrav og lønproblemer, som ikke forekom mig at være urimelige. Jeg har nu bedt industriens arbejdere og arbejdsgivere give mig en nærmere redegørelse for dette problem, en redegørelse, som jeg vil lade gå videre til arbejdsmarkedskommissionen, hvor man energisk arbejder videre med disse spørgsmål over en endnu bredere front. Med hensyn til arbejdskraftens bevægelighed fra sted til sted spiller boligsituationen en rolle, men man må formentlig fra alle sider erkende, at regeringen har gjort en meget stor indsats for at komme bolignøden til livs.

Det ærede medlem spørger mig derefter, om regeringen fortsat vil liberalisere, når forholdene tillader det, om vi vil liberalisere så vidt, at Danmarks udenrigshandel stort set bliver fri for kvantitative restriktioner. Nu går jeg ud fra, at det ærede med-